

A KAMEN

IGRE SLOŽNE BRAĆE

Bilo šestoro braće. Petorica bili mališani, a jedan brat se razvio u odraslog dečaka. Žive-
la su braća u slozi i ljubavi bratskoj. Naj-
stariji je bio bratski starešina i, kao što je
red, zvao se Ivan. Među petoricom mališana
bio je jedan koji se slučajno zvao Jan, a
inače je bio zanimljivo dete. Ostali mališani
takode su imali imena, ali toliko slična da je
teško bilo pogoditi koje je čije ime, pa ih
zato i ne pominjemo.

Bila su to složna braća, kao što smo rekli,
kao što su i oni uvek u horu govorili:

— Mi smo složna braća i volimo se u tom
smislu!

Niko u to nije sumnjao dok su se oni igra-
li u svojoj sobici. Imali su svoju sobu, kao
što je normalno svugde gde ima mnogo dece
i progressa. A kakva je bila njihova igra?
Jednostavna i interesantna, kao i oni sami
što su bili. Pravili su kuće i fabrike i tome
slično. Mališani su pravili, a Ivan je kontro-
lisao. Najboljeg brata bi pohvaljivao i na-
građivao. A nagrada je bila: popeti se na
stolicu i gledati kroz prozor — prave kuće,
prave fabričke dimnjake, prolaznike i prv-
majске parade.

DISKUSIJA

A jednoga dana mali Jan se pope na sto-
licu sam, bez pomoći starijeg brata Ivana.
Hteo je bratu nešto da predloži, i zbog toga
smo rekli da je Jan bio zanimljivo dete. A
Ivan ga, iznenađen snagom i hrabrošću nje-
govom, potapša po ramenu, rekavši:

— Reci, brate Jane, rodeni moj, reci, slu-
šam te!

— Imam pametnu ideju — reče Jan. —
Izidimo napolje, na ulicu, pa da svi zajedno
gledamo kuće i fabrike i prvomajsku pa-
radu! Zašto da se guramo oko ove stolice
i gledamo kroz prozor? Naša soba ima samo
jedan prozor. Zašto samo jednu stranu grada
i jednu stranu parade da gledamo? Izidimo
napolje da vidimo i drugu stranu grada i
drugu stranu parade prvomajске! I da vi-
dimo kako se druga deca igraju.

Govorio je mali Jan kao odrasli, kao zreli
što govore. I zapanjio je svoga velikog brata
Ivana, starešinu među braćom.

— Ne može, malac! — odseče najzad Ivan
i skide Jana sa stolice. — Ja sasvim dobro
vidim kroz ovaj prozor i dovoljno mi je to
što vidim. A ako je meni dovoljno, i vama
mora biti! Sem toga, druga deca ne znaju
da se igraju, mi se najbolje igramo.

— Ne slažem se! — reče na to Jan, mali
brat Ivanov. — Na ulici ćemo bolje videti
grad i prvomajsku paradu. Možemo zaviriti
paradi otpozadi. A ako druga deca ne znaju
da se igraju, mi ćemo ih naučiti. Uostalom,
ako vi nećete, ja idem sam!

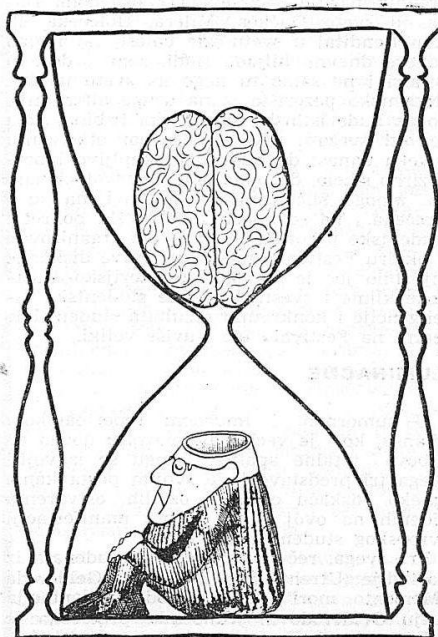
— Zaboga, malecki, kako možeš ti sam da
ideš! — nervirao se Ivan. — Pa ti ćeš na-
stradati čim izađeš na ulicu! Upašćeš u šaht!
Zalutaćeš i izgubićeš se! Zgaziće te tenk!

— Ovo je civilizovana zemlja — reče Jan,
obuvajući cipele. — Svi šahtovi su dobro
zatvoreni, pa ne mogu nigde upasti. Ne mogu
se izgubiti, jer znam kako se zovem i kako
mi se roditelji zovu. Ništa me neće zgaziti,
jer poznajem saobraćajne propise. Dakle,
idem li svi ili samo ja?

— Nemoj da ga pustiš! — zagrajaše tada

PARADA

S A T I R I K O N J

Ivanova i Janova braća. — Nemoj da ga
pustiš, nastradaće bez nas!

— Vi da čujete! — obrecnu se Ivan na
braću svoju malu. — Vi se ionako slažete sa
mnom.

— Slažemo se! — otpevaše mališani.

— Dobro je! — reče Ivan i opet se okrete
Janu. — Dakle, Jan, naumio si da ideš sam
na ulicu? Pa dobro, idi! Ali, znaj da ćeš
zažaliti za svojom napuštenom braćom!

BRAĆA NOSE JANA

I Jan izide na ulicu.

I vide Jan drugu stranu grada. I vide dru-
ge prolaznike. I zaviri paradi otpozadi. I
pode da vidi kako se druga deca igraju.

A braća Janova popeše se na stolicu pod
prozorom da vide kako će se mali Jan bez
njih snalaziti. Gledao je Ivan, gledala su
njegova braća mala kroz prozor svoj jedini,
ali brata Jana nikako da ugledaju.

I zabrine se Ivan, i zabrinuše se braća
njegova.

— Da ga potražimo — usudi se da proz-
bori jedan od mališana.

Ivan, namršten, studira situaciju i škripi
zubima.

— Da ga potražimo ipak — usudiše se i
ostali mališani.

— Naravno, naravno! — reče Ivan, pošto
je dobro razmislio. — Potražimo ga!

I iziđoše braća na ulicu.

I ugledaše brata Jana kako veselo korača
ulicom.

— Jane, vrati se! — povikaše braća jedno-
glasno.

— Dodite da idemo zajedno! — odvrati Jan
i nastavi da korača.

Braća se onda zatrče, sustignu Jana i pre-
preče mu put. I nadoše se tako licem u lice
sa odbeglim.

— Vidiš da nisi sposoban za to — reče
mu Ivan. — Ne poznaješ saobraćajne propi-
se. Ideš levom stranom.

— Nije to leva strana. To je desna strana.
Do moje desne ruke je desna strana — ob-
jasni Jan.

— A je li ovo moja desna ruka? — upita
Ivan starešina. — Jeste. Pogledaj i ostalu
braću svoju. I njihove desne ruke su na
istoj strani na kojoj je i moja desna ruka.
Pa gde je sad desna strana: tamo gde je
tvoja jedna ili tamo gde su naših pet desnih
ruku?

— Ali, vi ste okrenuti u suprotnom pravcu
— branio se Jan. — Okrenite se i stanite
ovako kako ja stojim i sve će vam biti jas-
no.

— A, to bi ti hteo, nevaljalče! — razljuti
se Ivan i viknu poslušnoj braći: — Uzmite
ga!

I braća uzeše Jana. Svaki po jednu ruku
ili nogu Janovu.

— Na levo krug! — komandova Ivan.

I braća poneše Jana.

— Pustite me, mogu ja i sam da idem —
koprca se Jan i protestuje.

Ali braća i dalje nose.

Okupi se tada i druga dečurlija da vidi
ovu novu igru.

I kao što u svakoj igri biva, publika rea-
guje. Aplaudira ili negoduje.

Impresivna slika.

Smeje se publika ili protestuje.

Braća nose Jana.

Ivan komanduje.